

અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો

અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો,
હર એક જગા હે શૈતાં, બચકે કદમ બઢાઓ.

હે હોશ, હોંસલા ભી, હુશિયારી ભી હે તુમ મેં,
શર કો શિકસ્ત દેના, બેદારી ભી હે તુમ મેં,
તુમ કામ ઐસે કર લો, શૈતાનીયત મિટા દો,
અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો.

અબ કૌમ કી તરક્કી, હાથોં મેં હે તુમ્હારે,
મઝધાર મેં હો કિશ્તી, લે જાના તુમ કિનારે,
કરની હે દૂર મુશ્કિલ, પુખ્તા ઇરાદા કર લો,
અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો.

બિગડેગા કામ તુમસે, જલ્દી કરોગે જિસ્મેં,
બન પાએગા વો તુમસે, શામિલ સબર હો જિસ્મેં,
રાઝી ખુદા હો જિસ્મેં, ઉસ્મેં હી મન લગાઓ,
અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો.

ચાદર હો જિતની લંબી, ફૈલાવો પૈર ઉતને,
કૈસે અદા કરોગે, તુમ કર્ઝ લોગે જિતને,
કમ કર લો ખ્વાહિશાતેં, ખર્ચોં કો કેંદ કર લો,
અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો.

હે રસ્મ એક મુકદ્દસ, હે શર્મ કી નિશાની,
ઘર મેં હે ઇસ સે ઝીનત, ખુશીઓં કી હે કહાની,
શાદી હે ખૂબસૂરત, વાઅદે કો તુમ નિભાલો,
અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો.

હે એક શરાબે જન્નત, જો હે ખુદાને બખ્શી,
તુમ કો ઈબાદતોં સે ઉસકી જઝા મિલેગી,
આદત શરાબે બદ કી, તુમ ખુદ સે અબ છુડા દો,
અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો.

હર ચીઝ કે હૈં દો રૂખ, અરછા ભી હે બુરા ભી,
હર હાથ મેં હે મોબાઇલ, બચ્યા, બુઢા, જવાં ભી,
એક ખાસ વક્ત દે કર, ફાઇદા તુમ ઉઠા લો,

અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો.

તુમકો અગર કહે કોઈ, “જેન-ઝી” કી પૌત હો તુમ,
સંજીવની સે કહેના, નાદાની મેં નહીં ગુમ,
મહેનત હે ખૂબ કરની, ઉઠો કદમ બઢાઓ,
અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો.

કુછ વક્ત ગુઝરને મેં, જો આતા હે જાતા હે,
કોઈ એક હી હાલત મેં, ખુદ કો નહીં પાતા હે,
તાકત મેં જવાની મેં, પાના હે જો તુમ પા લો,
અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો.

મૌલા કી તમન્ના હે, આબાદ રહો તુમ સબ,
કરતે હૈ દુઆ હર દમ, તુમકો દે તરક્કી રબ,
મૌલા જો કહે સુન લો, મૌલા જો કહે કર લો,
અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો.

કાગઝ, કલમ થે દફતર, કાફી નહીં હે અન્વર,
કુછ કર કે દિખા દો તુમ, હે થે સવાલ લબ પર,
મિલ કર ઇરાદા કર લો, હાથો મેં હાથ લે લો,
અથ કૌમ કે જવાનો, ખુદ કો ઝરા સંભાલો.

મિશ્કાતુલ હાદી અખ્બાર- રબીઉલ અવ્વલ અને આખર ૧૪૪૮ હિ.